

Δραπέτες μιας φωτογραφίας

Σάλεψαν οι μορφές, σα να μη βολεύονταν έτσι στριμωγμένες που ήταν στα πίσω σκαλιά του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου της πόλης μας. Παιδιά όλες τους... Έντεκα στα δώδεκα!!

Σάλεψαν και η ασπρόμαυρη φωτογραφία του 1963 χρωματίστηκε.

Τα πρόσωπα, τα χέρια, τα γυμνά καλαμμένα ποδαράκια έγιναν ροζ.

Ζωντάνεψαν τα παιδιά... κι ύστερα ένα-ένα βγήκαν από το χαρτί και τρέχοντας ανέβηκαν στον 2^ο όροφο του κτιρίου, στην αίθουσα της ΣΤ' τάξης.

Κι ήταν η διαδρομή που έκαναν μεγάλη. Πολύ μεγάλη. Τόσο, που όταν μπήκαν στην αίθουσα τα μαλλιά τους ήταν λιγότερα και άσπρα τα περισσότερα.

Μπήκαν με τα σημάδια του χρόνου - 34 χρόνια έτρεχαν - φανερά πάνω τους.

Όμως τα μάτια τους δεν άλλαξαν. Ίδια έμειναν όπως και πριν. Γαλάζια μάτια. Μαύρα. Πράσινα. Καστανά. Μα πάνω από όλα γελαστά. Γελαστά παρά τα δάκρυα που έλαμπαν στις άκρες τους.

Ο Αντώνης και ο Χρήστος και ο Γιώργος και ο Κώστας και ο Άρης και η Έλλη και η Κατερίνα και η Άννα και η Γιαννούλα και η Χαρά... Όλοι εκεί.

Ο Ξανθόπουλος, βρε παιδιά! Ο Βασίλης ο Ξανθόπουλος! Πού είναι? Ξεκίνησε... Τον είδα που ερχόταν.

Ένα κεράκι στην αυλή είναι ο Βασίλης, λίγα μέτρα έξω από την είσοδο... Μέχρι εκεί έφθασε.

Ήταν ο καλύτερος είπαμε. Ακόμη και στη χειροτεχνία - τόνισε η Κυρία - ήταν ο καλύτερος...

Εμένα η ιστορία μου είναι μεγάλη, είπε ο Γιάννης. Έφυγα το 1963 στη Γερμανία. Κάθισα ξανά στα θρανία, να μάθω Γερμανικά καλά.

Κι εγώ έφυγα στη Σουηδία...

Και η Ρούλα έφυγε.

Και η Μάρθα έφυγε.

Και η Αρχοντούλα έφυγε.

Η «χρυσή» δεκαετία του '60, η δεκαετία της μετανάστευσης...

Φτάνει συμμαθήτριες και συμμαθητές μου, αρκετά ματώσαμε. Άλλωστε κοντεύει απόγευμα.

Πίσω ξανά ας τρέξουμε στην ασπρόμαυρη φωτογραφία για νάναι μαζί μας και ο Βασίλης!!

Κι ακόμη, μας περιμένει κι εκείνο το μισό κομμάτι κίτρινο τυρί που κρύψαμε από το πρωινό συσσίτιο για να το φάμε ύστερα, το απόγευμα στο παιχνίδι. Έτσι δεν είναι Σπύρο;

Πιπίτσα Γιαννάκη

Εφημερίδα «Ηχώ της Δράμας»

10 Μαΐου 1997

